

ת"ד 2173/01/21 - מדינת ישראל נגד אילן תורגמן

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 2173-01-21 מדינת ישראל נ' תורגמן
תיק חיצוני: 382031/2020

בפני **כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי**
מאשימה **מדינת ישראל**
נגד
נאשם **אילן תורגמן**

החלטה

בפני בקשת הנאשם להפנותו לבית משפט קהילתי אשר הועלתה לראשונה בדיון מיום 14.10.2021. המאשימה התנגדה לבקשה נוכח סירוב הנאשם להודות בעבירה של נהיגה בשכרות.

כבר עתה אציין כי לאחר שעיינתי בטענות הצדדים מצאתי לדרות את הבקשה.

הרקע לבקשה

1. ביום 7.1.2021 הוגש כנגד הנאשם כתב המייחס לו עבירות של נהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה (נ"ח), תשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"), נהיגה בכיוון ההפוך בכביש חד סטרי לפי תקנה 34 לתקנות התעבורה (נ"ח), תשכ"א-1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**"), התנהגות הגורמת נזק לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה וחבלה של ממש לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

2. בהתאם לעובדות בכתב האישום ביום 6.7.2020 בשעה 10:40 נהג הנאשם ברכב מסוג פורד וזאת בקלות ראש וברשלנות בכביש 38 מכיוון צפון לדרום. הנאשם נסע בניגוד לכיוון התנועה, בכביש חד סטרי, וכתוצאה מכך התנגש חזיתית ברכב ניסאן, מ.ר. 80-326-37 שנסע מכיוון דרום לצפון (להלן: "**הרכב המעורב**").

3. כתוצאה מהתאונה נחבל נהג הרכב המעורב חבלות של ממש בדמות שבר עם תזוזה בגוף הסטרנום עם המטומה רטרו סטרנלית קטנה, שבר עם תזוזה בקליבקולה משמאל, שבר בצלע 9.10 מימין, קונטזיה ריאתית, שבר בזיז לטרלי משמאל ל-2L, שבר מרוסק בעצם האילאקלית מימין עם המטומה ברקמות הרכות, שבר פתוח של MT5, שבר בעצם הבריה דיאפזירי משמאל ללא תזוזה, שבר בכנף האיליום מימין, שבר ב-TP של 2L משמאל, וחתכים באמה.

4. כלי הרכב המעורבים ניזוקו וגם הנאשם נחבל ונגרמו לו שבירים בצלעות 1L ו-2L.

עמוד 1

5. בדגימת דם שניטלה מהנאשם נמצא תוצר חילוף החומרים של סם הקוקאין וכן סם מסוג מורפין.
6. הנאשם הודה באחריותו לגרימת התאונה ולתוצאותיה. אך סירב להודות בעבירת השכרות. לטענתו, התאונה התרחשה בשל טעות שנבעה מהצבת תמרור שגוי בכביש והתווית דרכים שגרמה לבלבול (ראו פרוטוקול מיום 14.6.21, עמ' 3). עוד טען שבדיקות הדם הראו תוצאה שגויה שכן לא ניטל ממנו מספיק דם (שם, עמ' 4). בנסיבות אלו נגרם לו נזק ראייתי שכן אין די דם להעביר לו לצורך בדיקת הדגימה שניטלה.
7. לטענת הנאשם הוא מצוי בעיצומו של הליך שיקום משמעותי אשר בשלו הוא מתאים לשילוב בבית משפטי קהילתי ועמד על הפנייתו להליך שיקומי זה.
8. בדיון ביום 7.7.2022 הסכים הנאשם להודות בכתב אישום מתוקן בעבירת נהיגה תחת השפעה, אך סירב להודות בעבירת נהיגה בשכרות. מאחר והמאשימה סירבה להצעה זו אין מקום לקיים דיון בה.

תסקיר שירות המבחן

9. בתסקיר שירות המבחן מיום 15.3.2022 תואר הנאשם כבן 60, גרוש ואב לארבעה ילדים, בעל חנות ועסק לשירותי הסעדה. הנאשם יתום מאם מאז היותו בן כ-10 שנים וברקע לכך החל לעשות שימוש בקוקאין והרואין בתדירות משתנה מאז היותו בן 13. הנאשם אמנם היה נקי משימוש בסם במהלך כ-15 שנים, אך עקב גירושיו השניים חזר לשימוש. לטענתו, מזה כשנה וחצי הוא נקי מסמים, משתתף בקבוצות NA ומטופל בשל"מ. לנאשם חובות כבדים בסך כ-900,000 ₪.
10. נטען כי הנאשם מביע צער רב וחרטה עמוקה ביחס לעבירה שביצע. ניכר כי מביע הכרה ראשונית במצבו החמור, בקשייו הכלכליים וההתמכרותיים, ומביע צורך בסיוע.
11. התרשמות שירות המבחן הייתה מכך שישנו סיכוי להישנות העבירות בהיעדר הכרה וטיפול משמעותיים בתחום ההתמכרות, התעבורה והקושי הכלכלי. צוין שהנאשם הביע רצון להשתלבות בבימ"ש קהילתי. בנסיבות אלה מצא שירות המבחן להמליץ על שילוב הנאשם בהליך זה.

תגובת המאשימה

12. ביום 22.5.2022 הוגשה תגובת המאשימה לבקשה.
13. בתגובתה הביעה המאשימה התנגדות נחרצת להפניית הנאשם לבית המשפט הקהילתי. נטען כי בתי המשפט הקהילתיים נועדו לשמש כבית להליכים פליליים חלופיים וזאת בראי הוליסטי ושיקומי. הם משמשים למעשה פלטפורמה להליכי שיקום בקהילה ומהווים תחליף למאסרים בפועל. מטרתם היא הוצאת נאשמים ממעגל העבריינות ושיקומם ולמאשימה אינטרס ממשי בהפניית נאשמים לבתי המשפט הקהילתיים, והיא תביע התנגדות לכך רק במקרים בהם חומרת העבירות אינה מאפשרת זאת, כפי המקרה הנדון בו החבלות שנגרמו לנפגע התאונה בשל מעשי הנאשם הינן חמורות ביותר, או כאשר הפניית הנאשם לביהמ"ש קהילתי תוביל לחריגה מנוהל ההפניה המקובל.
14. לטענת המאשימה נוהל ההפעלה של בתי המשפט הקהילתיים מקנה למאשימה זכות להתנגד לשילוב

נאשם בבימ"ש זה, ובפסיקה הוכר נהוג זה כמקובל למעט במקרים חריגים ביותר. המאשימה הפנתה לפסיקה לפיה הגם שעמדת המאשימה אינה מהווה תנאי הכרחי להפניית הנאשם לבימ"ש קהילתי, הרי שלעמדת התביעה יינתן משקל רב. ראו: עפ"ג (חי') 13435-09-20 **האני אלחג' נ' מדינת ישראל** (נבו, 10.12.2020). אציין כי יתר ההחלטות אליהן הפנתה המאשימה לא פורסמו.

15. עוד נטען, כי ההליכים המתנהלים בבתי המשפט הקהילתיים נובעים מכוח הסכמת הצדדים וכאשר הנאשם נוטל אחריות על העבירות שביצע. חרף האמור, במקרה הנדון הנאשם אינו מודה למעשה באחריותו לביצוע התאונה אלא רק בתוצאותיה. במצב דברים זה אין נטילת אחריות על ביצוע העבירות. ודוק, בבתי המשפט הקהילתיים לא מקיימים הליך הוכחות. על הנאשם להודות תחילה בביצוע המעשים ורק אז יופנה להליך שיקום בביהמ"ש הקהילתי. הדבר משול להעברת "חצי תיק" לשיקום, ולא את התיק בשלמותו.

16. עוד טענה המאשימה כי בהצעת החוק תיקון 91 לחוק סדר הדין הפלילי (בתי משפט קהילתיים, התשפ"ב - 2021 (להלן: "**הצעת החוק**"), אליה אתייחס בהמשך, צוין מפורשות בסעיף 220ג'(6) כי לא יועבר תיק לבימ"ש קהילתי במידה והתקיים הליך הוכחות לבירור אשמת הנאשם וכי יועברו אך ורק תיקים בהם הודו הנאשמים בביצוע העבירות והכירו בביצוען.

17. בתגובה לתסקיר טענה המאשימה שחרף התרשמות שירות המבחן שהנאשם מצר על הפגיעה ומביע חרטה, לא צוין שהנאשם עודנו ממשיך בניהול ההוכחות, ועל כן יש להניח שהנאשם הטעה את שירות המבחן בעניין זה.

18. עוד הדגישה המאשימה כי ככל והנאשם יבקש זאת, יהיה בידו להשתלב בהליכי השיקום במסגרת ההליך הפלילי, כך שהאפיק השיקומי עודנו פתוח בפניו.

19. אציין כי בשולי הדברים ציינה המאשימה כי בהתאם לתוספת השמינית להצעת החוק, אשר עברה לפני כשבוע בקריאה שלישית, הוחרג סעיף 38(3), סעיף החבלה הממשית, מסוג ההליכים שיופנו לבימ"ש קהילתי. הנאשם התנגד נחרצות לטענה זו משום שלטענתו במועד הגשת הבקשה לא עברה הצעת החוק ועל כן במצב המשפטי הקיים אין מניעה מהעברת ההליך לבימ"ש קהילתי. טענה זו מקובלת עלי ועל כן לא אקיים דיון בעניינה.

תגובת הנאשם

20. בתגובה לטענות המאשימה טען הנאשם את הטענות הבאות:

א. הנאשם הכחיש את כפירתו באישומים. לטענתו, לא החל בתיק שלב ההוכחות ולא נשמע ולו עד אחד.

ב. בהתאם לסעיף 196(ו)ג) להצעת החוק, אין צורך בהודאה מלאה של הנאשם בביצוע העבירות אלא די ב"נכונות להודות" בעבירה, הכרה של הנאשם במעורבותו באירוע, הבנת מהות ההליך הקהילתי והסכמה להשתתף בו. עוד נטען כי גם יתר הקריטריונים מתאימים לשילוב בבימ"ש קהילתי והם: מקום המגורים, סוג העבירות (בהתאם למועד הגשת הבקשה), ועוד. גם בתסקיר שירות המבחן נמצא הנאשם כמי שמתאים לשילוב בהליך השיקומי וזה יוביל

לצמצום הסיכון הנובע ממנו להישנות העבירות.

ג. אין די בהתנגדות המאשימה למניעת שילוב נאשם בבימ"ש קהילתי. למאשימה אין זכות וטו בנושא זה ועמדתה אינה בעלת משקל בלעדי. הנאשם הפנה לפסיקה התומכת בעמדה זו.

ד. יש להניח שעם הפנייתו לביהמ"ש הקהילתי אזי, במסגרת ההליך השיקומי, יודה בביצוע העבירות.

ה. באשר לחומרת העבירות נטען כי מרבית ההליכים המתנהלים בביהמ"ש הקהילתי הינם בעלי חומרה רבה והעבירות שעבר הנאשם אינן חריגות בחומרתן.

דין והכרעה

21. ביום 6.7.2022 עבר בכנסת תיקון מס' 92 לחוק סדר הדין הפלילי, התשפ"ב-2022. בסעיף 880(א)(3) לחוק נקבע כי אחד הקריטריונים להעברת הליך לבימ"ש קהילתי הינו כי:

"הנאשם מכיר במעורבותו באירוע, מבין את מהות ההליך הקהילתי, לרבות האמור בסעיף 220(ג) ומסכים להשתתף בו".

22. בסעיף 220(ג) נקבע כי:

"בית משפט קהילתי לא ידון בטענות מקדמיות לפי סעיף 149 ולא יקיים דיון שבו מובאות ראיות לבירור האשמה לפי סימן ה' לפרק ה'".

23. בהמשך נקבע בסעיף 220(א)(2) כי עילה להעברת הדיון בחזרה לבית משפט השלום הינו כאשר הנאשם לא הודה בביצוע העבירות שבכתב האישום בחלוף 60 ימים ממועד קבלת תסקיר קהילתי. מועד ההודאה יכול ויהא מוארך אך התנאי להודאה בעבירות ממשיכה לעמוד בבסיס הדיון בבית המשפט הקהילתי.

24. כאמור, לאחר שעיינתי בטענות הצדדים מצאתי לדחות את הבקשה.

25. אתחיל בכך שמצאתי לדחות את טענתה המרכזית של המאשימה, לפיה יש לדחות את בקשת הנאשם משום התנגדותה להפנייתו לבימ"ש קהילתי. כפי שצינה המאשימה בעצמה, אין די בהתנגדות המאשימה בכדי להוביל למניעת שילובו של נאשם בבימ"ש קהילתי ולא לחינם סייגה הפסיקה את הסכמת המאשימה כתנאי שאינו בלעדי לצורך הפנייה לבימ"ש קהילתי.

26. עם זאת, מצאתי שהנאשם שלפני אינו עומד בתנאים המינימליים הנדרשים לשילוב בהליך שיקומי. הטעם העומד בבסיס החלטתי הינו, ראש ועיקר, העובדה שהנאשם מסרב להודות בעבירות השכורות. אמנם, הנאשם מודה באופן ביצוע עבירות התנועה ובתוצאותיהן, אך בכך לא די. עובדת הנהיגה בשכורות הינה אינהרנטית להבנת תאונת הדרכים. המדובר במקרה חריג ביותר בו נהג הנאשם נסע בניגוד לכיוון התנועה עד שגרם לתאונה. הפרדה בין המסכת העובדות שגרמה לתאונה לבין השימוש בסם מסוכן בשעת הנהיגה יוצרת פער מלאכותי.

27. בנוסף, צודקת המאשימה בטענתה כי ללא הודיה בבעיית ההתמכרות ממנה הוא סובל, הכרה בצורך בטיפול ובחומרת המעשה, אין כל טעם בהפניה להליכי שיקום. על הנאשם להפנים כי בהכחשתו את עבירת השכרות, הוא למעשה מעיד על עצמו כמי שאינו זקוק לשיקום, הרי אליבא דדברי הנאשם - חוסר הבנה ושילוט שאינו מתאים הם שגרמו לתאונה. עולה השאלה אם כן, במה ייעזר הנאשם בעת שיקומו, אם כל אשמתו הינה חוסר הבנה של תמרור התנועה?

28. גם בתסקיר שירות המבחן ניכר כי הנאשם "מהלך בין הטיפות". מחד מודה הוא בביצוע המעשים ומביע הכרה בכך שהוא נזקק באופן מידי לטיפול בתחום ההתמכרויות. מצד שני הוא טוען כי הוא נקי משימוש בסם מזה כשנה ומחצה. הנאשם הודה בפני שירות המבחן שהוא נקי משימוש בסם מזה כשנה ומחצה, כאשר נכון להיום אנו מצויים שנה ומחצה מאז אירוע התאונה (שאירעה בחודש ינואר 2021). מדברים אלו ניתן להסיק שהנאשם מודה בכך שבמועד האירוע היה מצוי בתקופת שימוש בסם וככל הנראה אף בזמן האירוע עצמו היה נתון תחת השפעתו אך הנאשם אינו מתייחס לכך מפורשות ודבריו נאמרים ברמיזה, וללא הודאה ישירה. באופן זה קשה להאמין שיעלה בידו לבצע טיפול ממשי, שעה שהוא אינו מסכים להודות בנסיבות שהובילו לאירוע התאונה

29. בנסיבות אלו לא התרשמתי שהנאשם מכיר בצורך בשיקום משמעותי ומשכך אני סבורה כי לא יהיה בהעברת ההליך לבימ"ש קהילתי בכדי לסייע בידי הנאשם להשתקם ממצבו הקשה.

30. זאת ועוד, כפי שציינה המאשימה בצדק, ככל ויבחר הנאשם להשקיע באפיק השיקומי הרי שיוכל לעשות כן במסגרת הפנייתו לשירות המבחן במסגרת הליך זה.

31. לאור האמור הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח תמוז תשפ"ב, 27 יולי 2022, בהעדר הצדדים.